

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **DIMARY INVESTMENTS, s. r. o., IČO: 24844047**
sídlem Tkalcovská 874/3a, 602 00 Brno
zastoupená advokátkou JUDr. Monikou Novotnou
sídlem Platněřská 191/2, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 8. 2020, č. j. 19360-14/2020-900000-311, ze dne 31. 8. 2020, č. j. 19360-15/2020-900000-311, ze dne 31. 8. 2020, č. j. 19360-16/2020-900000-311, ze dne 31. 8. 2020, č. j. 19360-17/2020-900000-311, ze dne 22. 9. 2020, č. j. 19360-18/2020-900000-311,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanými žalobami (věci původně vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 68/2020, sp. zn. 29 Af 69/2020, sp. zn. 29 Af 70/2020, sp. zn. 29 Af 71/2020 a sp. zn. 29 Af 72/2020, které následně krajský soud usnesením ze dne 15. 2. 2021, č. j. 29 Af 68/2020-55, spojil ke společnému projednání) domáhá zrušení v záhlaví citovaných rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „celní úřad“), a to:
 - i. dodatečný platební výměr č. j. 8611-50/2019-530000-51 ze dne 29. 7. 2019, kterým celní úřad žalobci dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 711 471 Kč, a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím v celním řízení ev. č. 17CZ5100001EWR16E8 ze dne 20. 2. 2017 (0 Kč) a částkou cla nově stanovenou;
 - ii. dodatečný platební výměr č. j. 8611-51/2019-530000-51 ze dne 29. 7. 2019, kterým celní úřad žalobci dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 561 705 Kč, a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím v celním řízení ev. č. 17CZ51000018WECHX9 ze dne 21. 9. 2017 (0 Kč) a částkou cla nově stanovenou;
 - iii. dodatečný platební výměr č. j. 8611-52/2019-530000-51 ze dne 29. 7. 2019, kterým celní úřad žalobci dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 196 483 Kč, a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím v celním řízení ev. č. 17CZ5100001K3ATSM2 ze dne 13. 11. 2017 (0 Kč) a částkou cla nově stanovenou;
 - iv. dodatečný platební výměr č. j. 8611-53/2019-530000-51 ze dne 29. 7. 2019, kterým celní úřad žalobci dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 571 652 Kč, a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím v celním řízení ev. č. 17CZ51000012LNRSD9 ze dne 20. 12. 2017 (0 Kč) a částkou cla nově stanovenou;
 - v. dodatečný platební výměr č. j. 8611-54/2019-530000-51 ze dne 29. 7. 2019, kterým celní úřad žalobci dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 569 520 Kč, a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím v celním řízení ev. č. 18CZ5100001DZB7QK1 ze dne 20. 2. 2018 (0 Kč) a částkou cla nově stanovenou.
2. Žalovaný takto rozhodl podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“, s přihlédnutím k celnímu zákonu, k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění pozdějších předpisů (dále „celní kodex“), k nařízení Rady (EHS) č. 2658/1987, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění prováděcího nařízení Komise (ES) č. 2016/1821, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále „celní sazebník“) a k prováděcímu nařízení Rady (EU) č. 585/2012, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Ruska a Ukrajiny na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009 a kterým se zastavuje řízení o přezkumu před pozbytím platnosti týkající se dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Chorvatska (dále „PNR 585“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce (po obsáhlé rekapitulaci dosavadního průběhu celních řízení, resp. právních závěrů celních orgánů) svou žalobní argumentaci soustředí na vyvrácení uvedeného právního názoru žalovaného, resp. celního úřadu, neboť jej postavili na skutečnosti, že žalobce nesplnil svoji důkazní povinnost, a na stanovení hodnoty CEV vypočtené z hodnot prvků uvedených v podkladech od „ruských orgánů“, z nichž žalovaný dovodil, že jde o údaje o chemickém složení vztahující se ke zboží, které dovezeno žalobcem. Zásadní pochybení v oblasti skutkových závěrů ze strany žalovaného spatřuje žalobce v tom, že žalovaný se zcela účelově spokojil s tvrzeními ruských orgánů, aniž by jakkoli ověřoval jejich pravdivost, a dále v tom, že na základě těchto tvrzení a informací stažených z internetu a přeložených pomocí Google překladače učinil závěr o hodnotě CEV vztahující se ke všem kontrolovaným prohlášením (kromě předmětných prohlášení též celní prohlášení společnosti GDI Technology, s.r.o.), byť dodavateli dovezené zboží vyrobili různí výrobci. Účelovost postupu žalovaného spatřuje žalobce též v tom, že sám vyzval dodavatele zboží, aby mu poskytli údaje o jeho chemickém složení, což se setkalo s negativními odpověďmi. To bylo hodnoceno jako skutečnost, že žalobce nevyvrátil závěry žalovaného, přičemž sám žalovaný uvedl, že ruské orgány vycházely z jiných (údajně vývozních) dokumentů než které byly předloženy při dovozu zboží zástupcem žalobce. Přitom vývozci nic nebránilo v tom, aby pokud by měl jakékoli dokumenty a certifikáty vztahující se k předmětnému zboží k dispozici, aby jej předal společně se zbožím nebo dodatečně zaslal žalobci na základě jeho žádosti. Skutečnost, že se údaje o chemickém složení materiálu z údajných taveb objevily až v rámci šetření ruských orgánů, nasvědčuje naopak dle názoru žalobce tomu, že se zřejmě dožádaný subjekt snažil vyhovět orgánům svého domovského státu, aniž by skutečně ztotožnění daného chemického složení s dovezeným zbožím bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno. Tabulka s nějakými údaji o chemickém složení zveřejněná na internetu má důkazní hodnotu zcela nulovou. Nadto sám žalovaný připustil v napadeném rozhodnutí o clu, že podklady, z nichž vycházely ruské orgány, se odlišují od podkladů, s nimiž bylo předmětné zboží předloženo k dovoznímu celnímu řízení.
5. Skutkovou stránku žalobce tedy shrnuje následujícím: i) v současné době neexistuje konkrétní vzorek předmětného zboží, který by bylo možné podrobit chemické analýze; současně žalobce ani jeho zástupce nebyli v rámci celního řízení upozorněni na nutnost zajistit takový vzorek; ii) neexistuje žádná závazná norma, která by závazně stanovila (prokazovala) chemické složení materiálu splňujícího požadavky ruské pevnostní normy GOST 632-80; iii) neexistuje žádný důkaz prokazující, že údaje o chemickém složení nějakých trubek, předložené „ruskými orgány“, se vztahuje ke zboží vztahujícímu se k celní deklaraci MRN17CZ51000018WECHX9.
6. Pokud jde o právní hodnocení, žalobce uvádí, že daný případ je nutno posoudit ve shodě s úpravou obsaženou v celním kodexu. Podle článku 48 celního kodexu mohou celní orgány po propuštění zboží za účelem celních kontrol ověřovat správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení a provádět kontrolu účetnictví deklaranta a jiných záznamů vztahujících se k operacím s daným zbožím nebo k předešlým nebo následným obchodním operacím s tímž zbožím. Celní orgány mohou toto zboží rovněž kontrolovat nebo z něj odebrat vzorky, je-li jeho kontrola ještě možná. Celní kodex však nestanoví, že by byl dovozce zboží povinen předběžně vzorky odebrat pro případ následné kontroly. Taková

povinnost nebyla nikdy ani po dovozcích v obecné praxi vymáhána, a pokud se tak snaží žalovaný dovodit v napadeném rozhodnutí o clu, pak jde zjevně o svévoli správního orgánu při interpretaci právního předpisu. Podle článku 15 odst. 2 celního kodexu se podáním celního prohlášení určitou osobou celním orgánům se dotyčná osoba stává odpovědnou za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení, za pravost, správnost a platnost dokladu podporujícího prohlášení, případně za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu. Z uvedeného je možné dovodit, že v případě nepřímého zastoupení stíhají uvedené povinnosti i odpovědnost nepřímého celního zástupce. Ve svém právním hodnocení však v rozporu s tímto závěrem dovozuje žalovaný přímou odpovědnost žalobce (resp. dovozuje, že odpovědnost má zástupce, a „tím spíše“ též žalobce).

7. Žalobce dále uvádí, že prováděcí nařízení Komise (EU) č. 927/2012 ze dne 9. 10. 2012, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku stanoví v příloze I (Kombinovaná nomenklatura) všeobecná pravidla pro výklad kombinované nomenklatury. Podle těchto pravidel se zařazení zboží do kombinované nomenklatury řídí těmito zásadami: (1) Názvy tříd, kapitol a podkapitol jsou pouze orientační; pro právní účely jsou pro zařazení směrodatná znění čísel a příslušných poznámek ke třídám nebo kapitolám a následující ustanovení, pokud znění těchto čísel nebo poznámek nestanoví jinak. ... (6) Zařazení zboží do položek a podpoložek určitého čísla je pro právní účely stanoveno zněním těchto položek a podpoložek a příslušných poznámek k položkám a podpoložkám, jakož i *mutatis mutandis* výše uvedenými pravidly, přičemž se rozumí, že srovnávány mohou být pouze položky a podpoložky stejné úrovně. Není-li stanoveno jinak, uplatňují se pro účely tohoto pravidla rovněž příslušné poznámky ke třídě a kapitole. V kapitole 73 jsou řešeny výrobky ze železa nebo oceli, přičemž: - do kódu 7304 jsou zařazeny: trouby, trubky a duté profily, bezešvé, ze železa (jiného než litiny) nebo z oceli, - do kódu 7304 29 jsou zařazeny: pažnice, čerpací a vrtné trubky, používané při vrtné těžbě ropy nebo plynu, a to ostatní (tedy jiné než: vrtné trubky z nerezavějící oceli, ostatní vrtné trubky, ostatní z nerezavějící oceli), - do kódu 7304 29 10: s vnějším průměrem nepřesahujícím 168,3 mm. Evropská Komise vypracovává vysvětlivky ke kombinované nomenklatuře. Z judikatury Soudního dvora EU dle žalobce vyplývá, že ačkoli tyto vysvětlivky významně přispívají k výkladu dosahu jednotlivých tarifních položek, nejsou právně závazné (např. rozsudek ze dne 16. 6. 1994 *Develop. Dr. Eisbein*, C-35/93; rozsudek ze dne 11. 1. 2007, *B.A.S. Trucks*, C-400/05). Obsah těchto vysvětlivek proto musí být v souladu s ustanoveními kombinované nomenklatury a nemůže měnit jejich dosah (srov. rozsudek ze dne 9. 2. 1999, *ROSE Elektrotechnik*, C-280/97; rozsudek ze dne 15. 9. 2005, *Intermodal Transport*, C-495/03), což potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 2. 2012, č. j. 1 Afs 4/2012-37.
8. Žalobce rovněž namítá, že podle celního sazebníku je kromě kombinované nomenklatury (KN), která splňuje požadavky společného celního sazebníku, zaváděn Komisí i integrovaný sazebník Evropských společenství (Taric), který se zakládá na kombinované nomenklatuře. Tento sazebník se skládá z (a) doplňkového třídění Společenství (dále jen "podpoložky Taricu"), nezbytného k označení zboží, na které se vztahují specifická opatření Společenství uvedená v příloze II, (b) sazeb cel a jiných poplatků, (c) čísel kódů uvedených v čl. 3 odst. 3 a 4, (d) dalších informací nezbytných pro provádění nebo kontrolu plnění příslušných opatření Společenství. Podle článku 3 odst. 1 celního sazebníku má každá podpoložka JN osmimístný číselný kód: (a) prvních šest míst jsou číselné kódy vztahující se k číslům a položkám nomenklatury harmonizovaného systému,

(b) sedmé a osmé místo určuje podpoložky KN. Podle čl. 3 odst. 3 jsou podpoložky Taricu určeny desátým a jedenáctým místem, tvořícím spolu s číselnými kódy uvedenými v odstavci 1 číselné kódy Taricu.

9. Jak již bylo uvedeno, pro KN 7304 29 10 existují jen dvě podpoložky Taric, a to 20 a 80. Liší se pouze ve stanovení hodnoty CEV. Při propuštění dováženého zboží do volného oběhu nebyly ze strany celních orgánů vyžadovány žádné dokumenty, vztahující se k hodnotě CEV dováženého zboží a dovážené zboží bylo vyvezeno z České republiky. Žalobce se pokoušel bezúspěšně získat doklady k chemickému složení daného zboží, resp. hodnotě CEV, od svých dodavatelů. Žalovaný napadené rozhodnutí o clu postavil na jediném důkazu, a to tabulce zveřejněné na internetu, ohledně níž není na jisto postaveno, že se vztahuje byť jen k jedinému dovozu (jediné celní deklaraci). Zatímco z rozhodnutí celního úřadu vyplývá, že celní orgán rezignoval na dokazování a stanovil clo „na základě pomůcek“, žalovaný tuto variantu odmítl a dokazování postavil na jediné listině – zmíněné tabulce a neztotožněného certifikátu s logem TMK, přičemž pravdivost ohledně chemického složení dovozuje z náhodně stažených dokumentů z internetu. Žalovaný přitom současně zdůrazňuje, že ze strany žalobce nebyly předloženy důkazy, které by hodnoty CEV vypočtené žalovaným vyvracely, a dovolává se neunesení důkazního břemene ze strany žalobce. V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu je „soud při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí povinen posoudit a zhodnotit, zda správní orgán dostatečně zjistil a objasnil skutkový stav, z něhož při rozhodování vycházel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013-79).“
10. Při určení zařazení do podpoložky Taric je povinností celních orgánů založit své rozhodnutí na objektivních a přezkoumatelných kritériích. Pokud je rozhodnutí založené na pouhém konstatování, které není opřené o žádná fakta, jde o rozhodnutí nezákonné (obdobně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2020 č. j. 9 Afs 332/2018-31). Žalobce uzavírá, že v celém celním řízení v prvním i druhém stupni nebyl proveden důkaz, ze kterého by jednoznačně a nepochybnitelně vyplývalo, že zboží má být zařazeno do podpoložky 7304 29 10 20. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že pro celní zařazení je „třeba postupovat takto: Nejprve je třeba (1) přesně určit fyzické vlastnosti zboží a užití, k němuž je určeno; dále (2) je třeba s ohledem na znění položek příslušných tříd a kapitol (a) provést prozatímní zařazení na základě užití, k němuž je zboží určeno, a (b) provést prozatímní zařazení na základě fyzických vlastností zboží; v následující fázi (3) je třeba určit, zda společné posouzení znění položek a poznámek tříd a kapitol umožňuje jednoznačné a přesné zařazení; není-li to možné (4), musí být střet norem vyřešen použitím dalších interpretačních pravidel; nakonec (5) je třeba provést zařazení do (a) podpoložky harmonizovaného systému a (b) podpoložky kombinované nomenklatury“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 251/2015 - 272). V předmětné věci jsou rozhodné vlastnosti daného zboží, a to konkrétně hodnota CEV. Žalovaný byl žalobcem informován o tom, že celní orgány při propuštění zboží do volného oběhu nevyžadovaly doložení chemického složení nebo atest hodnoty CEV. Rovněž z celních předpisů taková povinnost žalobce nevyplývá. Za této situace nelze chybějící, byť z pohledu žalovaného relevantní, údaj získat z listiny, která nemůže být přípustným důkazem, neboť není nijak prokázáno její spojení se všemi celními deklaracemi. S ohledem na to měly celní orgány ve shodě se zásadou *in dubio pro mitius* (*in dubio pro libertate*) rozhodnout o zařazení, které je pro žalobce příznivější, tedy akceptovat zařazení provedené žalobcem.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě má za to, že žaloba není důvodná. Žalované rozhodnutí je v souladu s platnými právními předpisy, je přezkoumatelné a žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí jasným a srozumitelným způsobem vysvětlil důvody výroku žalovaného rozhodnutí, zatímco žalobce ani náznakem neunesl důkazní břemeno tvrzení uvedených do celního prohlášení, které učinil prostřednictvím svého nepřímého zástupce. Žalovaný vlastními úkony při nečinnosti žalobce zjistil stav věci co nejúplněji ve smyslu § 92 odst. 2 daňového řádu a na takto zjištěný stav věci aplikoval platné právní předpisy. Žalovaný v plné míře odkazuje na obsah žalovaného rozhodnutí, setrvává na své argumentaci tam vyjádřené a nesouhlasí s jednotlivými žalobními námitkami, které se nadto shodují s námitkami odvolacími. Proto také žalovaný ve svém vyjádření opakovaně odkazuje na konkrétní části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, z nichž obsáhle cituje.
12. Nadto k jednotlivým žalobním námitkám uvádí, že nyní projednávané případy je podstatné, že Celní úřad pro Hlavní město Prahu podaná celní prohlášení ani v jednom případě neověřoval a dovezené zboží propustil do režimu volného oběhu na základě deklarovaných údajů, s nulovým výběrem cla. Celní orgány nejsou povinny ověřovat přijatá celní prohlášení, proto nebyl postup v rozporu s platnými právními předpisy. Celní prohlášení sice mohou celní orgány ověřit ihned po jeho přijetí. To se však v převážné většině případů s ohledem na požadavek nezpomalování přeshraničního toku zboží a ekonomiky jako celku administrativními překážkami způsobenými důslednou kontrolou dováženého zboží, neděje. Celní prohlášení se zpravidla ověřují až po propuštění zboží (čl. 48 celního kodexu). To znamená, že celní orgány v převážné většině případů propouští zboží do navržených režimů (čl. 191 odst. 2 celního kodexu) na základě údajů v těchto celních prohlášeních uvedených, a to včetně výběru cla. Jedná se o dlouhodobou a neměnnou praxi. K ověřování celních prohlášení po jejich přijetí dochází pouze příležitostně a také v případech, kdy je to odůvodněno (např. sledované zásilky apod.). K této problematice žalovaný dále dodává, že celní řízení je založeno na tom, že dovozce či deklarant disponuje veškerými podklady nutnými k propuštění zboží do zamýšleného režimu (na žádost celních orgánů, např. pro účely kontrol, je poskytne) a celní orgány zboží bezprostředně propustí, pokud tomu nebrání jakékoliv překážky. Celní prohlášení představuje úkon, jímž deklarant projevuje předepsanou formou a způsobem vůli, aby bylo zboží propuštěno do určitého režimu.
13. Uvedená soudní judikatura sice vychází z dnes již zrušených právních předpisů, avšak změna právních předpisů v roce 2016 na závěrech z nich vyplývajících nic nezměnila, spíše naopak. Nové celní předpisy prohloubily předpoklady pro elektronickou komunikaci a zjednodušení procedur a umožnily tak rychlejší obchodní výměnu a plynulejší tok zboží. Podle čl. 5 odst. 26 celního kodexu je propuštění zboží úkonem, kterým celní orgány povolují nakládat se zbožím za podmínek celního režimu, do kterého je zboží propuštěno. Podle čl. 194 odst. 1 celního kodexu celní orgány propustí zboží do navrženého režimu ihned poté, co byly údaje uvedené v celním prohlášení ověřeny nebo přijaty bez ověření, jsou-li splněny podmínky dané právními předpisy. V této souvislosti a v souvislosti s povinností uvádět do celních prohlášení správné a úplné informace (čl. 15 celního kodexu) žalovaný odkazuje na znění čl. 134 odst. 2 celního kodexu. Aby bylo vůbec možné uvádět do celního prohlášení správné a pravdivé údaje, je držiteli zboží (toto postavení měl žalobce) umožněno, aby po vstupu zboží (které není zbožím EU) na celní území EU

(zboží pod celním dohledem) mohl zboží kdykoliv zkontrolovat nebo z něj odebrat vzorky s cílem určit jeho sazební zařazení, celní hodnotu nebo status (jde o fakultativní výčet). Pokud žalobce neměl informace o hodnotě CEV dovezeného zboží či o jeho chemickém složení, mohl a měl po dovozu zboží odebrat jeho vzorky a podrobit je laboratornímu zkoumání právě proto, aby mohl do celního prohlášení uvést veškeré náležitosti v souladu s platnými právními předpisy, včetně kódu Taric. Tuto povinnost žalobce, jemuž dle současných tvrzení nebyla (není a nebude, jak opakovaně tvrdil) známa hodnota CEV jím dovezeného zboží a ani jeho chemické složení, nesplnil.

14. Základem pro správné zjištění a stanovení cla je celní prohlášení podané dovozcem, resp. jeho zástupcem obsahující podložené, tedy úplné, správné a pravdivé informace o dovezeném zboží. Povinností žalobce (i jeho zástupce) proto bylo prokázat správnost a pravdivost tvrzení učiněných do předmětných celních prohlášení. Protože tato povinnost nebyla z jejich strany, ve vztahu k jimi uvedenému kódu Taric 80, splněna, byly celní orgány oprávněny samy vyhledat podklady pro svá rozhodnutí, aby zjistily stav věci co nejúplněji. Správa cla není ovládána zásadou vyšetřovací, která přenáší odpovědnost za zjištění stavu věci na celní orgány, jak je tomu např. v trestním nebo přestupkovém řízení (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 Af 26/2018, na který nepřipadně odkazuje žalobce). Kontrolou po propuštění zboží tak bylo ve skutečnosti prokázáno, že celní prohlášení obsahují absolutně nepodložený kód Taric a že nulové clo bylo při propuštění zboží do volného oběhu vyměřeno na základě absolutně nepodložených údajů, které byly výhodné pouze pro žalobce. Zástupce žalobce sdělil, že kód Taric 80 vyplnil do celních prohlášení na základě výslovného pokynu žalobce (blíže viz str. 10 a násl. žalovaného rozhodnutí). Clo nemůže vycházet a být účtováno na základě zcela nepodložených či smyšlených údajů, musí vycházet z údajů, které odpovídají skutečnosti nebo se skutečnosti maximálně přibližují. Povinnost prokázat hodnotu CEV dovezeného zboží stíhala žalobce (čl. 15 odst. 1 celního kodexu ve spojení s čl. 48 a 51 celního kodexu).
15. Celní úřad věc řešil tak, že do vzorce pro výpočet CEV dosadil hodnoty procentuálního obsahu jednotlivých chemických prvků, které našel v Technickém katalogu společnosti TMK nalezeném na internetu, který považoval, bez dalšího, za důkaz ve vztahu k chemickému složení dovezeného zboží (domníval se, že veškeré trubky splňující dané pevnostní parametry mají totožné chemické složení). Celní úřad na základě takto zjištěného stavu věci vypočetl (použil maximální zjištěné hodnoty legovacích prvků), že hodnota CEV dovezeného zboží je ve výši 0,607. Ve skutečnosti lze interpretovat výsledky výpočtu celního úřadu tak, že hodnota CEV (trubek společnosti TMK) nepřesahuje hodnotu 0,607 a tím ani hraniční hodnotu 0,86. Celní úřad v případě všech pěti dotčených celních prohlášení dospěl k závěru, že v kolonkách 33 byl nesprávně deklarován kód Taric 80 namísto správného kódu Taric 20 a že dovezené zboží podléhá konečnému antidumpingovému clu. V souvislosti s rozhodnutím o propuštění celní úřad uzavřel, že došlo k úniku na konečném antidumpingovém cle.
16. Žalovaný nicméně považoval závěry celního úřadu za neprůkazné a souhlasil se žalobcem v tom směru, že výrobky splňující kritéria pevnostní skupiny M podle technické normy GOST 632-80 z produkce různých výrobců nemusí mít naprosto totožné chemické složení. Žalovaný v průběhu řízení o odvolání žalobce snesl řadu podkladů svědčících o tom, že bezešvé trubky čísla 7304 KN jsou běžně vyráběny z ocelí, jejichž CEV nepřesahuje hodnotu 0,86 a že tomu tak je i v daném případě. Žalobce, který měl nést důkazní břemeno, opak či odlišný stav věci ani náznakem nedoložil. Žalovaný za výše

popsaného stavu řízení doložil skutečný stav věci co nejdůkladněji poté, co žalobce v postavení dovozce a zástupce žalobce v postavení deklaranta zcela rezignovali na plnění svých zákonných povinností v souvislosti s prokázáním správnosti a pravdivosti jimi deklarovaného kódu Taric 80 v příslušných celních prohlášeních. Ani jeden ze společných a nerozdílných dlužníků neprokázal, na základě jakých podkladů byl v předmětných celních prohlášeních deklarován kód Taric 80 s nulovou sazbou cla (zástupce uvedl, že na přímý pokyn od žalobce). Současně nebyla prokázána správnost a pravdivost tvrzení, že CEV dovezených trubek přesahuje hodnotu 0,86, a to v situaci, kdy běžná produkce trubek této hodnoty nedosahuje, jak vyplývá z obsahu spisu.

IV. Posouzení věci soudem

17. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce dovezl z Ruska od jediného ruského vývozce (společnost OOO NTC „RINGO“, 603049, Nizhny Novgorod, Russia, dále „Ringo“) v pěti případech pažnice, čerpací a vrtné trubky používané při vrtné těžbě ropy nebo plynu, bezešvé, s vnějším průměrem nepřesahujícím 168,3 mm. Všech pět zásilek žalobcem dovezených trubek bylo propuštěno do volného oběhu na návrh žalobce, resp. jeho nepřímého zástupce (Celní jednatelství Zelinka s.r.o., DIČ: CZ29376211, dále „CJZ“). Podání celních prohlášení a propuštění zboží do volného oběhu bylo realizováno na Celním úřadu pro hlavní město Prahu (viz následující rozhodnutí v celním řízení: Ev. č. 17CZ5100001EWR16E8 ze dne 20. 2. 2017; Ev. č. 17CZ51000018WECHX9 ze dne 21. 9. 2017; Ev. č. 17CZ5100001K3ATSM2 ze dne 13. 11. 2017; Ev. č. 17CZ51000012LNRSD9 ze dne 20. 12. 2017 a Ev. č. 18CZ5100001DZB7QK1 ze dne 20. 2. 2018. Výše uvedená rozhodnutí v celním řízení vycházela z celních prohlášení stejného označení podaných nepřímým zástupcem žalobce. Žalobce v řízení o propuštění zboží do volného oběhu vystupoval jako dovozce a nepřímo zastoupená osoba, na jejíž účet byla celní prohlášení učiněna (čl. 18 odst. 1 celního kodexu). V kolonkách 33 všech pěti podaných celních prohlášení byl deklarován kód KN 7304 29 10 s kódem Taric 80 se sazbou cla 0 %. V kolonkách 34 všech pěti celních prohlášení byl deklarován kód RU, tedy prohlašovanou zemí původu byla ve všech pěti případech Ruská federace (nepreferenční původ). Uvedením kódu Taric 80 v kolonkách 33 všech pěti výše uvedených celních prohlášení bylo ze strany žalobce, resp. jeho zástupcem deklarováno, že hodnota uhlíkového ekvivalentu (dále „CEV“) vypočítaná podle vzorce Světového svářečského institutu (IIW) je v případě dovezeného zboží vyšší než 0,86, a právě proto dovezené zboží nemělo dle deklarovaných údajů podléhat antidumpingovému clu.
19. Dne 29. 1. 2019 zahájil celní úřad u žalobce kontrolu po propuštění zboží zaměřenou na ověření správnosti sazebního zařazení zboží v případě šesti celních prohlášení. Výsledky kontroly po propuštění zboží jsou shrnuty ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží č. j. 8611-47/2019-530000-51 ze dne 17. 7. 2019 (dále „zpráva o kontrole“). Proti výsledkům kontroly u jednoho z celních prohlášení žalobce nic nenamítal (kontrola zde byla ukončena dříve, viz oznámení o ukončení kontroly č. j. 8611-32/2019-530000-51 ze dne 22. 5. 2019), proto žalovaný rozhodoval o celkem pěti celních prohlášeních, resp. o odvolání proti pěti dodatečným platebním výměrům. Podle obsahu zprávy o kontrole celní úřad

zjistil z žalobcem předložených podkladů, že dovezené zboží je vyrobeno z oceli pevnostní skupiny M podle normy GOST 632-80 (tři případy), resp. jejího ekvivalentu P110 (dva případy), sazební zařazení do kódu KN 7304 29 10 bylo deklarováno správně. Avšak na základě žalobcem předložených podkladů nebylo možné ověřit správnost deklarovaného kódu Taric 80 (určuje se dle hodnoty CEV daného zboží). Pokud jde o hodnotu CEV, a tím i správnost deklarovaného kódu Taric, celní úřad od žalobce neobdržel žádné podklady, proto postupoval tak, že v případě trubek vyrobených podle normy GOST 632-80 do vzorce pro výpočet CEV dosadil hodnoty procentuálního obsahu jednotlivých chemických prvků, které našel v Technickém katalogu společnosti TMK vyhledaném na internetu, v případě trubek vyrobených podle standardu P110 dosadil do vzorce pro výpočet CEV hodnoty procentuálního obsahu jednotlivých chemických prvků, které našel na internetových stránkách společnosti CTC. Celní úřad na základě takto zjištěného stavu věci vypočetl, že hodnota CEV dovezeného zboží je ve výši 0,607 (pevnostní skupina M dle GOST 632-80), resp. 0,78 (P110). V případě těchto celních prohlášení dospěl celní úřad k závěru, že v kolonkách 33 byl nesprávně deklarován kód Taric 80 namísto správného kódu Taric 20 a že dovezené zboží podléhá antidumpingovému clu.

20. Jak již bylo naznačeno výše, žalovaný považoval závěry celního úřadu za neprůkazné, neboť celní úřad doměřil antidumpingové clo na základě dokumentace, která se nevztahovala přímo k dovezenému zboží (vztahovala se k trubkám totožných pevnostních parametrů jiného výrobce) a nijak nevysvětlil proč tak učinil. Technický katalog ruské společnosti TMK se podle tehdejšího obsahu spisu nijak nevztahoval k produkci ruského vývozce Ringo, přičemž základním dokumentem dle žalovaného, který vydávají výrobci hutních výrobků (trubky, plechy, tyče, pruty apod.) je hutní či inspekční certifikát o chemickém složení výrobků a o jeho mechanických vlastnostech. Náležitosti takových certifikátů upravují mezinárodní normy. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že celní úřad nevycházel při doměření cla ze správně a úplně zjištěného stavu věci, že řízení je třeba doplnit. Jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný proto v průběhu odvolacího řízení poměrně obsáhle doplnil skutkový stav a své rozhodnutí založil na podkladech, které předložil sám žalobce (vlastnosti a rozměry dovezených trubek, obchodní doklady, osoby zúčastněné na obchodních operacích s dovezeným zbožím apod.), na výsledcích šetření orgánů země vývozu (v tomto konkrétním případě zejména na zjištění chemického složení dovezených trubek), které byly získány na základě a v souladu s platnou mezinárodní dohodou (protokol 2) a na dalších doplňujících zjištěních žalovaného (zjištění Komise a OLAF v rámci antidumpingových šetření, vědecké zkoumání ocelí 26MnA, ruská odborná literatura, na níž odkazoval výše uvedený patent a také podklady týkajících se složení oceli pevnostních skupin M a P110). Žalobce měl možnost se ke všem shromážděným podkladům vyjádřit, což také učinil.
21. Krajský soud má za to, že žalovaný (na rozdíl od celního úřadu) učinil veškeré kroky nezbytné k úplnému zjištění skutkového stavu věci, o čemž svědčí i rozsah doplněných podkladů, přičemž nelze akceptovat tvrzení žalobce, že tak učinil účelově, jak tvrdí žalobce, ale naopak až za situace, kdy žalobce (v postavení dovozce či jeho zástupce v postavení deklaranta) v podstatě rezignoval na snahu prokázat správnost a pravdivost jimi deklarovaného kódu Taric 80 v příslušných celních prohlášeních, proto se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce informace získané z uvedených skutkových zjištění nijak nevyvrátil. Zejména nedoložil, na základě jakých podkladů byl v předmětných celních prohlášeních deklarován kód Taric 80 s nulovou sazbou cla. Logicky

tak nebyla prokázána správnost a pravdivost tvrzení, že CEV dovezených trubek přesahuje hodnotu 0,86, a to v situaci, kdy běžná produkce trubek této hodnoty nedosahuje, jak vyplývá z obsahu spisu.

22. Žalobce v rámci žalobní argumentace podrobněji rozporuje skutková zjištění žalovaného, zejména pak zjištění získána na základě součinnosti s ruskými orgány, když namítá, že žalovaný se zcela účelově spokojil s tvrzeními ruských orgánů, aniž by jakkoli ověřoval jejich pravdivost, a dále v tom, že na základě těchto tvrzení a informací stažených z internetu a přeložených pomocí Google překladače učinil závěr o hodnotě CEV vztahující se ke všem kontrolovaným prohlášením (kromě předmětných prohlášení též celní prohlášení společnosti GDI Technology, s.r.o.), byť dodavateli dovezené zboží vyrobili různí výrobci. S tímto hodnocením žalobce se ovšem krajský soud neztotožňuje. Jak vyplývá z obsahu správního spisu i z jeho rekapitulace v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný ve dnech 18. 11. 2019 a 25. 11. 2019 zařadil do spisu pod č. j. 48016-5/2019-900000-311 a č. j. 48016-6/2019-900000-311 podklady ve vztahu k jeho žádosti, adresovanou ruským celním orgánům, která byla sepsána ve vztahu ke dvěma dovozcům. Prvním byl žalobce a druhým dovozce stejného druhu zboží s označením GDI Technology, s.r.o., který je se žalobcem částečně personálně propojen (viz odůvodnění žalovaného rozhodnutí). Žalovaný požádal ruské orgány o doručení podkladů prokazujících chemické složení do tuzemska dovezeného zboží nebo přímo hodnoty jeho CEV podle přiložených obchodních faktur. Pro případ, že nebude možné získat u výrobců dovezeného zboží hutní atesty, certifikáty o složení nebo jiné obdobné dokumenty, požádal žalovaný o zajištění vyjádření daných výrobců, jakou hodnotu CEV má ocel jimi používaná pro výrobu trubek dodaných do tuzemska, vyrobených podle normy GOST 632-80 v pevnostní skupině M, příp. jaké je chemické složení takové oceli z hlediska obsahu chemických prvků nutných pro výpočet CEV. Dne 9. 4. 2020 zařadil žalovaný do spisu interní sdělení specializovaného útvaru žalovaného, jehož přílohou byly výsledky šetření ruských orgánů ve vztahu ke všem případům odvolatele, včetně napadeného rozhodnutí, spolu s pracovním překladem. Ruské celní orgány totiž dopisem č. 07-253/1339 ze dne 28. 2. 2020 oznámily, že provedly na základě žádosti tuzemských celních orgánů šetření u vývozce předmětného zboží (Ringo) a v závodech LLC Závod Aveko Tube a JSC Pervouralskiy novotrubniy závod (dále „PNZ“) s tím, že podrobnější informace jsou uvedeny v předložené tabulce a v připojené celní a přepravní dokumentaci. Přílohami dopisu ruských celních orgánů byly kopie ruských vývozních celních prohlášení a k nim se vztahujících dokladů v podobě faktur a dokumentů o kvalitě, které jsou indosovány (ověřeny) ruskými orgány. Žalovaný tuto dokumentaci porovnal s podklady, které k danému případu předložil žalobce, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, že z údajů poskytnutých ruskými orgány o chemickém složení oceli (čísla taveb 6F5519, 6F5526 a 6F8317) je zřejmé, že hodnota CEV nepřesahuje hodnotu 0,86.
23. Žalovaný pak v textu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tato zjištění shrnuje a ve svých právních závěrech je v relevantní míře reflektuje. „*Dosazením procentuálního množství jednotlivých chemických prvků do vzorce uvedeného v tomto odstavci dospěl odvolací orgán k výše uvedenému závěru, že pro všechny dovezené trubky, k nimž ruské orgány sdělily chemické složení, je hodnota CEV nižší než 0,86. Na základě podkladů získaných šetřením orgánů Ruské federace dospěl odvolací orgán k závěru, že zboží propuštěné do volného oběhu na základě předmětného celního prohlášení spadá do kódu Taric 20, a proto podléhá antidumpingovému clu na základě PNR 585.*“ (str. 13-14 rozhodnutí žalovaného). Krajský soud v tomto postupu neshledává nic závadného či účelového, jak namítá žalobce, tím

spíše, že byl v souladu s § 115 daňového řádu o změně postojů žalovaného řádně obeznámen a měl tedy možnost se k jeho stanovisku vyjádřit, což také učinil. Stejně tak krajský soud příliš nerozumí námitce žalobce, že žalovaný se zcela účelově spokojil s tvrzeními ruských orgánů, aniž by jakkoli ověřoval jejich pravdivost. Krajský soud k tomu pouze dodává, že se nejednalo o žádné „neoficiální“ informace z neověřeného zdroje, nýbrž o informace získané na základě součinnosti s ruskými celními orgány v rámci mezinárodní spolupráce na základě Dohody o partnerství a spolupráci, kterou se zakládá partnerství mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé zveřejněné v Úředním věstníku EU dne 28. 11. 1997 pod č. L 327, str. 3-69, Protokol 2 o vzájemné správní pomoci za účelem správného používání celních předpisů. Nadto je třeba zdůraznit, že žalovaný svůj právní názor zdaleka neformuloval pouze na základě takto získaných informací, nýbrž skutkový stav doplnil o celou řadu dalších podkladů, získaných na základě vlastních zjištění, které v odůvodnění napadených rozhodnutí velmi důkladně rekapituluje, přičemž krajský soud nepovažuje za nezbytné je zde podrobněji rozvádět a postačí na ně toliko odkázat (viz str. 16-23 rozhodnutí žalovaného). Totéž lze konstatovat k námitce žalobce, že žalovaný účelově na základě těchto tvrzení a informací stažených z internetu a přeložených pomocí Google překladače učinil závěr o hodnotě CEV vztahující se ke všem kontrolovaným prohlášením (kromě předmětných prohlášení též celní prohlášení společnosti GDI Technology, s.r.o.). Krajský soud má za to, že tvrzení o neodbornosti skutkových zjištění by bylo s notnou dávkou zjednodušení lze konstatovat spíše ve vztahu k postupu celního úřadu, nikoliv však k postupu žalovaného, který naopak tím, že mnohem důkladněji doplnil skutková zjištění a svá rozhodnutí založil na celé řadě podkladů, zhojil nedostatky postupu celního úřadu.

24. Pokud žalobce odkazuje na právní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015-272, krajský soud má za to, že i ve světle těchto závěrů postup i právní názor žalovaného ob stojí. Nejvyšší správní soud zde nejprve vymezil určitý návod, jak mají celní orgány postupovat při celním zařazení: „*Nejprve je třeba (1) přesně určit fyzické vlastnosti zboží a užití, k němuž je určeno; dále (2) je třeba s ohledem na znění položek příslušných tříd a kapitol (a) provést prozatímní zařazení na základě užití, k němuž je zboží určeno, a (b) provést prozatímní zařazení na základě fyzických vlastností zboží; v následující fázi (3) je třeba určit, zda společné posouzení znění položek a poznámek tříd a kapitol umožňuje jednoznačné a přesné zařazení; není-li to možné (4), musí být střet norem vyřešen použitím dalších interpretačních pravidel; nakonec (5) je třeba provést zařazení do (a) podpoložky harmonizovaného systému a (b) podpoložky kombinované nomenklatury.*“ V návaznosti na to pak zdůraznil, že „*je na správních orgánech, aby za situace, kdy přistoupí ke změně sazebního zařazení zboží a následnému uvalení antidumpingového cla [čl. 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství a § 264 zákona č. 13/1993 Sb., Celního zákona], vyloučily či minimalizovaly pochybnosti o skutkových a právních důvodech zásahu do právní sféry stěžovatele. Nevysla-li v řízení najevo žádná jiná skutková zjištění, která by nejasnost odstranila, je na správních orgánech, a v řízení o správní žalobě i na správním soudu, aby v pochybnostech vycházely z toho, co je pro stěžovatele příznivější.*“ V nyní projednávaných případech žalobce ovšem dle názoru krajského soudu žalovaný dospěl ke správnému závěru, že je jednoznačné a bez jakýchkoliv pochybností prokázané, že hodnota CEV žalobcem dovezeného zboží je nižší než 0,86, a právě proto spadá toto zboží do kódu Taric 20 a podléhá antidumpingovému clu na základě PNR 585. Žalobce, který měl nést důkazní břemeno, opak či odlišný stav věci ani náznakem nedoložil, pouze prokázal tu skutečnost, že zařazení zboží do podpoložky KN 7304 29 10 je správné, avšak

nedoložil, proč a na základě jakých podkladů byl v daném případě deklarován kód Taric 80, který žalobce (jeho zástupce) za účelem vyhotovení celních prohlášení sám poskytl. Dle žalovaného žalobce (ani jeho zástupce) neprokázali, že dané zboží má natolik výjimečné složení, že jeho CEV přesahuje hodnotu 0,86, aby oprávněně spadalo do kódu Taric 80 a nepodléhalo antidumpingovému clu, jak bylo uvedeno v celním prohlášení, ačkoliv to bylo jejich povinností. Žalobce nijak nedoložil, že by se pokusil získat doklady o chemickém složení dovezeného zboží, jak tvrdí v jednom ze svých podání. Naopak, od počátku tvrdí, že chemické složení zboží nezná a ani znát nebude.

25. Žalobce s tímto názorem setrvale polemizuje, neboť má mimo jiné za to, že celní kodex nestanoví, že by byl dovozce zboží povinen předběžně vzorky odebrat pro případ následné kontroly. Taková povinnost nebyla nikdy ani po dovozcích v obecné praxi vymáhána, a pokud se tak snaží žalovaný dovodit v napadeném rozhodnutí o clu, pak jde zjevně o svévoli správního orgánu při interpretaci právního předpisu. S tímto konstatováním žalobce sice lze souhlasit, nicméně uvedenou povinnost, resp. její porušení žalovaný v napadených rozhodnutích nijak nekonstatoval, když pouze zdůraznil, že dle celního kodexu to je primárně žalobce (deklarant), kdo nese odpovědnost za správnost deklarovaných údajů a má povinnost mít ve vlastnictví všechny podklady, které jsou nezbytné pro aplikaci právních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do navrženého režimu. Právě proto má každá osoba zúčastněná na celních formalitách povinnost poskytnout celním orgánům všechny potřebné doklady a informace pro splnění těchto formalit, a především celních kontrol. S tímto názorem žalovaného se krajský ztotožňuje, neboť podle čl. 15 odst. 1 celního kodexu, „*každá osoba, která se přímo nebo nepřímo podílí na vyřizování celních formalit nebo na celních kontrolách, poskytne celním orgánům na jejich žádost a v jakémkoli stanoveném termínu všechny potřebné doklady a informace v náležité podobě a veškerou pomoc nezbytnou pro splnění těchto formalit nebo provedení kontrol.*“ Z jeho odst. 2 pak vyplývá, že „*podáním celního prohlášení, celního prohlášení pro dočasné uskladnění, vstupního souhrnného celního prohlášení, výstupního souhrnného celního prohlášení, prohlášení o zpětném vývozu nebo oznámení o zpětném vývozu určitou osobou celním orgánům nebo podáním žádosti o povolení nebo o jakékoli jiné rozhodnutí se dotýká osoba stává odpovědnou: a) za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení, oznámení nebo žádosti; b) za pravost, správnost a platnost dokladu podporujícího prohlášení, oznámení nebo žádosti; c) případně za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu nebo s prováděním schválených operací. První pododstavec se rovněž vztahuje na poskytování jakýchkoli informací v jakékoli podobě požadovaných celními orgány nebo jim předložených. Jestliže prohlášení nebo oznámení podává nebo informace poskytuje celní zástupce dotyčné osoby podle článku 18, je povinnostmi uvedenými v prvním pododstavci tohoto odstavce vázán i celní zástupce.*“ Dle čl. 163 odst. 1 a odst. 2 celního kodexu „*podklady, které jsou nezbytné pro použití ustanovení upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení, musí být ve vlastnictví deklaranta a být celním orgánům k dispozici v okamžiku podání celního prohlášení. Podklady se celním orgánům poskytují, vyžadují-li to právní předpisy Unie nebo je-li to nezbytné pro účely celní kontroly.*“
26. V tomto ohledu se krajskému soudu jeví žalobcem relativně podrobná argumentace stran výkladových pravidel kombinované nomenklatury; povaze integrovaného sazebníku Evropských společenství (Taric), který se zakládá na kombinované nomenklatuře, či způsobu označení a zařazení zboží do položek a podpoložek nerelevantní. Ostatně sám žalobce jí používá na podporu svého setrvalého názoru, že za situace, kdy jsou příslušnými předpisy pro KN 7304 29 10 vymezeny dvě podpoložky Taric, a to 20 a 80, které se ve

stanovení hodnoty CEV, žalovaný svůj závěr o tom, že deklarované zboží nelze (s ohledem na zjištěnou skutečnou hodnotu CEV) podřadit pod kód Taric 80, nýbrž pod kód Taric 20, podléhajícímu antidumpingovému clu, založil na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Jinými slovy, sporným není způsob zařazení deklarovaného zboží podle relevantních předpisů, ale údaje a podklady ke stanovení hodnoty CEV, na jejichž základě k takovému zařazení ze strany žalovaného došlo.

27. Pokud žalobce poukazuje na skutečnost, že Celní úřad pro hlavní město Prahu potvrdil správnost údajů, jelikož přistoupil k propuštění předmětného zboží do zamýšleného režimu (celními prohlášeními byl uveden mj. kód Taric 80, kterým žalobce prohlásil, že CEV dovezeného zboží přesahuje hodnotu 0,86, a proto zboží nepodléhá antidumpingovému clu), k tomu krajský soud (ve shodě s žalovaným) uvádí, že celní řízení je založeno na tom, že dovozce má veškeré podklady nutné k propuštění zboží do zamýšleného režimu (na žádost celních orgánů, např. pro účely kontrol, je poskytne) a celní orgány zboží bezprostředně propustí, pokud tomu nebrání jakékoliv překážky. Celní úřad pro hlavní město Prahu tedy správnost, pravdivost či podloženost tohoto údaje nezkoumal (nezabýval se jím), a proto logicky žádný hutní atest nebo jiný důkaz hodnoty CEV dovezeného zboží nepožadoval.
28. Jak v této souvislosti zdůraznil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72 (na který odkazuje i žalovaný): *„Při hledání spravedlivé rovnováhy mezi zájmem jednotlivců na co nejrychlejší propuštění zboží a zájmem státu na správném stanovení cla a dalších povinných odvodů do veřejných rozpočtů je nutno vzít na zřetel fakt, že celní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu vždy důkladně přezkoumávat správnost zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku ještě předtím, než rozhodnou o propuštění do navrhovaného celního režimu. Takový přístup by zcela jistě vedl k zahlcení celních orgánů a tím i ke značnému a zcela nepřijatelnému prodloužení doby čekání na propuštění zboží do příslušného režimu; sotva lze usuzovat, že by tato výrazná překážka obchodování s dováženým zbožím mohla být v zájmu dovozců, a že by tedy mohla být vyvážena jistotou, že otázkou celního zařazení zboží se již celní orgány v budoucnu zabývat nebudou. Spravedlivou rovnováhu lze naopak vidět v tom, že celní orgány relativně rychle propustí zboží do navrhovaného režimu, aniž by přitom rozhodly o zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku, a aniž by se tím zbavovaly možnosti správnost tohoto zařazení následně zkontrolovat postupem podle § 127 celního zákona.“* (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006 č. j. 1 Afs 16/2006-120 a ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96, které jsou uvedeny na stranách 29 a 30 rozhodnutí žalovaného).
29. Aby však bylo možné uvádět do celního prohlášení správné údaje, je držiteli zboží umožněno, aby po vstupu zboží (které není zbožím EU) na celní území EU (zboží pod celním dohledem) mohl zboží kdykoliv zkontrolovat nebo z něj odebrat vzorky s cílem určit jeho sazební zařazení, celní hodnotu nebo status (čl. 134 odst. 2 celního kodexu). Pokud žalobce uvádí, že neměl informace o hodnotě CEV daného zboží či o jeho chemickém složení a nedisponoval doklady k jejímu prokázání, krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že mohl a měl po dovozu daného zboží odebrat vzorky dovezeného zboží a tyto podrobit laboratornímu zkoumání právě proto, aby v souladu s čl. 134 odst. 2 celního kodexu (*„Držitel zboží, které je pod celním dohledem, může na základě povolení celních orgánů zboží kdykoli zkontrolovat nebo z něj odebrat vzorky, zejména s cílem určit jeho sazební zařazení, celní hodnotu nebo celní status.“*) a s principy, jimiž je ovládáno celní řízení (odpovědnost deklaranta za správnost a pravdivost poskytnutých informací a podkladů),

mohl správně vyplnit celní prohlášení a získat potřebné doklady a informace, jimiž měl při kontrole disponovat. Lze odkázat i na judikaturu Soudního dvora EU (dále „SDEU“), který v rozsudku ze dne 15. 9. 2011 ve věci C-138/10, *DP grup EOOD*, uvedl: „Výše popsaný systém, který nestanoví systematické ověřování celních prohlášení, předpokládá, že deklarant poskytne celním orgánům správné a úplné informace.“

30. K námitce žalobce, že žalovaný nemohl dospět k uvedenému závěru o vlastnostech deklarovaného zboží, aniž by měl k dispozici konkrétní vzorek předmětného zboží, který by bylo možné podrobit chemické analýze, lze i v této souvislosti odkázat na judikaturu SDEU, který např. v rozsudku ze dne 22. 11. 2012 ve spojených věcech C-320/11, *Digitalnet OOD*, C-330/11, *Cifrova kompania OOD*, C382/11, *M SAT CABLE AD* a C-383/11, *Digitalnet OOD*, [na který rovněž odkazuje i žalovaný a který se sice vztahuje ke starší právní úpravě kontroly po propuštění zboží - Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství], konstatoval, že „lze kontrolu zboží po jeho propuštění a následnou změnu jeho sazebního zařazení realizovat na základě písemných dokumentů, aniž by celní orgány zboží fyzicky kontrolovaly.“ Stejný názor SDEU vyslovil v rozsudku ze dne 27. 2. 2014 ve věci C-571/12, *Greencarrier Freight Services Latvia SIA*, bod 28 a násl.: „Celní orgány mohou po propuštění zboží uvedeného v celním prohlášení provést, a to i z úřední povinnosti, přezkum takového prohlášení podle článku 78 celního kodexu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. října 2005, *Overland Footwear*, C-468/03, Sb. rozh. s. I-8937, body 62, 64 a 66). (...) Nic nebrání tomu, aby celní orgány za tímto účelem vztáhly výsledky kontroly části zboží uvedeného v celním prohlášení na zboží uvedené v dřívějších celních prohlášeních, které již bylo těmito orgány propuštěno, pokud je toto zboží totožné, což může ověřit pouze předkládající soud. Prokázání totožnosti zboží může vycházet zejména z kontroly obchodních dokladů a jiných údajů vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím, a zejména z údajů poskytnutých celním deklarantem, podle nichž toto zboží pochází od stejného výrobce a má označení, vzhled a složení totožné se zbožím uvedeným v těchto dřívějších celních prohlášeních. (...) V tomto ohledu není podstatné, že ve věci, o jakou se jedná v původním řízení, již celní deklarant nemůže požádat o dodatečnou kontrolu dotyčného zboží, případně o doplňující odebrání vzorků. Článek 78 celního kodexu se totiž z podstaty věci použije po propuštění zboží v okamžiku, kdy předložení zboží může být nemožné. Každopádně ze samotného znění čl. 78 odst. 2 celního kodexu plyne, že zpětná kontrola celních prohlášení může být provedena na základě písemných dokumentů, aniž celní orgány musí zboží fyzicky kontrolovat, jelikož taková kontrola se předpokládá, pouze pokud zboží „ještě může být předloženo“.
31. Jak k tomu dle názoru krajského soudu správně konstatoval i žalovaný, výše uvedené závěry SDEU úzce souvisí s povinnostmi dotčených osob uvádět o dovezeném zboží podrobně veškeré údaje potřebné pro uplatnění právních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do příslušného režimu a současně správnost a pravdivost poskytnutých informací o dovezeném zboží celním orgánům při kontrolách prokázat. Pokud kontrolovaná osoba těmito povinnostem nedostojí, celní orgány nutně vychází z vlastních zjištění, a to i ne ve všech detailech úplně přesných zjištění. Pokud kontrolovaná osoba za této situace tvrdí jiné skutečnosti, je povinna je řádně prokázat. To platí i pro žalobce, který pouze účelově odmítá podklady shromážděné žalovaným, aniž by sám ve věci hodnoty CEV dovezeného zboží cokoliv doložil.

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
33. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2021

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v. z. JUDr. Marian Kokeš, Ph.D., v.r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)